

Horyna - Misař - Sýkora

Moderna kladla důraz na vizi umělce, z toho důvodu byla subjektivistická a v naprosté většině upřímná. Převládající upřímnost vychází taktéž z vůle po názornosti, programnosti, manifestování idejí. I dadaismus přes všechnu svou šíravou ironii nese rysy upřímnosti, manifestuje absurditu.

Naopak v postmoderním umění převládá vůle po upozadění subjektu, po odstupu. Subjektivismus a vizionářství nahrazuje obratná hra kulturní erudice. Umělec je svrchovaný vládce dramatické fabule díla, míchá dohromady vše možné v koktejlu chladné ironie, čímž naznačuje, že umění je natolik vyčpělé, že nezbyvá než aranžovat květiny na jeho hrobě.

Ale umění, ani pouhý jeho díl – malířství, se nevyčerpalo ani modernou, ani postmodernou. Projde se pěšinkami mezi hroby ismů, jako nic přeleze polorozpadlou hřbitovní zídku marně stavěnou postmoderními filozofy a už je tu- mezi námi. Umění stále nalézá nové cesty jak se přiblížit životu. A jak vidíme, nejde o to zrýt půdu neoranou, ale více jde o to pokusit se domluvit, komunikovat- to stačí. Posbírané hřbitovní kvítí může v jiné situaci být květinou milovnickovou, jakkoliv takový obraz může pro někoho nést rysy odpudivosti. Důležité je, zda přeskočí jiskra, pak je květina kyticí, hoch hochem a dívka dívkou. Tedy všechno má své místo a své vrstvy významu, situace se však proměňuje každým okamžikem.

Takoví jsou 3 mladí malíři této výstavy. Nemanifestují, nefabulují, prostě zkouší komunikovat a využívají k tomu všechny možné prostředky malířského jazyka. Nebojí se subjektivního křepčení, ani chladné hry, nebojí si ničeho mezi tím a jednají tak v rámci jednoho díla. Netouží výhradně po zvěstování vize, či po sepsání encyklopedie, realita je pro ně vrstevnatá. Avšak od pouhého varietního vystoupení, kdy kouzelník trikem nechá kytici zmizet, aby ji jinde nečekaně vytáhl, tito autoři o květinách a jejich vrstvách významů přemýšlejí i mezi představeními. Každý má svůj vlastní osobitý princip, kterým se vrstvami významů přebírá, každý postupně rozvíjí svůj způsob komunikace.

Filip Horyna- pro autora se ukazuje být příznačným princip setkávání, potažmo zážitku. A to jak v důvodu, či tématu, kvůli kterému se pustí do obrazu, tak i ve způsobu, jakým dojde výsledné formy. Východiskem je mu setkávání se s lidmi, či s určitými životními situacemi, ke kterým chce vždy stanout čelem ve smyslu dialogu a touhy poznat, pochopit, či je v úplnosti prožít. Nechce být jen pokoutním pozorovatelem, jakási touha „být účasten a pít život“ je základem pro specifickou podobu vizuálních otisků, znaků, která se autor snaží znovuprožít v díle instinktivním zaklínáním barev i pocitovým nuancováním systémů malířského jazyka.

Václav Misař- poměřuje důvody i účinnost svých prací jakousi hudební znělostí malby, obrazu. Stejně jako je hudební skladba pevným rámcem, řádem čistých abstraktních forem, které ovšem přímo a tedy konkrétně působí na city, tak i obraz je pro autora nikoliv zobrazením, ale skutečností samou pro sebe, jež má diváka zasáhnout, nikoliv mu cosi ukazovat. Abstraktní řeč – rytmizování plochy, určení prostoru obrazu, vzájemné vztahy hmot, tvarů, barevná nálada scény, dramaturgie nasvětlení, či práce s dynamizováním a ukotvením pohybu, je pro něj zásadní. Ovšem zájem o abstraktní parametry obrazu je bez obav řešen v kompozicích s využitím celého repertoáru zobrazivých prvků z různých dob. Pevnost a jiskra semknutí těchto mnohdy neurčitých či nelogických (tajemných) scén má sehrát rozhodující roli přesvědčivosti, nikoliv samotná narace. Autor tedy pracuje komplexně se všemi odstíny vyznění malířského jazyka, aniž by upadl do divadelního či historizujícího vyznění, od kterého ho chrání vědomí nezávislosti malby na skutečnosti.

Jakub Sýkora- využívá pro své malování svou zkušenost s počítačovou grafikou. Odtud ví, nakolik je možno jakoukoliv vizuální stopu obrábět, rozkládat, kombinovat, retušovat atd. Ví také, nakolik jsou tyto různé deformace vizuálních materiálů iluzorní, nakolik jde o simulakra. Na situaci reaguje, záměrně porušuje konvence, když kde má rozkládat staví, kde má modelovat ubírá atp. V tomto „podvratném“ výzkumu novotvarů však nejedná samoučelně, aby cokoliv zesměšnil či byl vidět, ale (pouze) dochází k odvaze přiřadit znovu rozhodující roli jedinečnému citu či jemnému smyslu pro humor. Z této zkušenosti „básnění“ ve světě multimédií vychází i jeho citlivě skládané obrazy, které vykazují týž rys invence, jakoby obraz měl být právě haiku krajin skutečných i multimediálních.